Simplitatea creştină

Simplitatea creştină

Există într-un oraş o comunitate de credincioşi în Domnul Isus Hristos care nu recunoaşte graniţe denominaţionale sau limitări sectare. Ei încearcă să evite întrebări neesenţiale care provoacă dezbinări, diviziuni şi dispute.

Ei refuză, ca nescripturistice, toate numele de culte sau denominaţii şi sisteme religioase, pentru buna rânduială a Bisericii sau Adunării. Ei consideră, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, că Adunarea este un trup spiritual format din toţi credincioşii mântuiţi prin har, care sunt mădulare ale trupului într-o deplină unitate spirituală. De asemenea, ei nu adoptă un nume care nu este comun cu al tuturor creştinilor.

Aceşti credincioşi văd clar că sectele şi cultele (denominaţiile) sunt o negare a adevărului cu privire la un singur trup spiritual (1 Corinteni 1.10-13; 3.3). Sectele creează impresia că Hristos este împărţit şi astfel, se falsifică adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

Ei se întâlnesc regulat ca să cerceteze Scripturile, să se bucure în comuniune sau părtăşie frăţească, să frângă pâinea în amintirea Domnului lor şi să se roage (Fapte 2.42). Credincioşii din această comunitate caută să se strângă laolaltă în Numele Domnului Isus Hristos şi să menţină învăţătura apostolică şi simplitatea pe care o aveau adunările locale din vremea apostolilor (Romani 12.4-8). Ei caută, prin harul lui Dumnezeu, să-L cinstească pe Domnul Hristos şi să-L adore pe Dumnezeu Tatăl „în duh şi adevăr" (Ioan 4.23-24). Aceştia se strâng laolaltă în fiecare zi întâi a săptămânii (ziua Domnului) ca „să frângă pâinea" (Fapte 20.7). Ei doresc să elimine ritualul şi o ordine stabilită a slujbei în timpul strângerilor laolaltă; ei vor să fie conduşi în întregime de Duhul Sfânt în vederea închinării şi lucrării. Aceşti credincioşi nu au intenţia să oprească pe nici unul dintre fraţii prezenţi în adunare, care sunt îndemnaţi şi călăuziţi de Duhul să se roage şi să exprime o laudă, să propună o cântare, să citească sau să spună un gând dintr- un text din Sfânta Scriptură, sau să ia şi să dea mai departe, din mână în mână, pâinea şi vinul la Cina Domnului.

Nici un om nu conduce Adunarea, ci numai Domnul Isus, care „este în mijloc" (Matei 18.20). Ei caută să împlinească rânduiala scripturistică a strângerilor laolaltă ale adunării, închinarea (adorarea) şi disciplina.

Oricine este un copil al lui Dumnezeu prin credinţa în Domnul Isus şi jertfa Lui de pe cruce are dreptul să ia parte la Masa Domnului, dacă nu trăieşte în vreun păcat şi în neascultare conştientă de Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 15.7; 1 Cor. 5.11; 2 Ioan 9-11).

Ei ascultă de Sfânta Scriptură, de a nu da titluri măgulitoare oamenilor, ca: „Reverent", „Pastor", „Părinte" (Psalmul 111.9; Matei 23.8). Deosebirea dintre „cler" şi „laic" nu este recunoscută de Cuvântul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.6,15). Lumea nu va putea fi evanghelizată, iar Adunarea nu poate fi zidită niciodată potrivit cu planul divin, atâta timp cât este menţinut sistemul clerical.

Dar aceşti credincioşi recunosc că Dumnezeu acordă „daruri oamenilor" (Efeseni 4.8) în trupul spiritual al Domnului Isus Hristos, după cum El voieşte. Darurile în Adunare sunt oameni înzestraţi în chip suveran de Duhul Sfânt, care nu au nevoie de o instruire specială în şcoală, cu scopul de a îndeplini ulterior o ocupaţie profesională. De aceea, ei urmăresc să se evite practica slujbei făcute de un singur om în Adunare. Credincioşii refuză orice justificare a unei remuneraţii prevăzute pentru predicarea Evangheliei, dar consideră că au răspunderea de a-i ajuta pe cei care se ostenesc în lucrarea. Domnului (3 Ioan 6-7). Ei nu fac colectă de bani în adunările publice.

Biblia este o mărturie a faptului că oamenii sfinţi vorbeau după cum erau inspiraţi şi călăuziţi de Duhul Sfânt. Prin urmare, nu poate fi primită nici o interpretare personală neinspirată a Bibliei. Credincioşii din această comunitate sunt preocupaţi să prindă gândul Duhului în înţelegerea şi explicarea Cuvântului. Pornind de aici, ei consideră că principiile, părerile şi crezurile omeneşti nu sunt acceptabile în Adunare.

De asemenea, simplitatea creştină din această adunare reiese şi din faptul că ea este direct răspunzătoare faţă de Domnul Hristos. Nu există în Noul Testament o federaţie de biserici, comandamente pe pământ care să exercite autoritate asupra adunărilor locale. Comandamentul Adunării este acolo unde este Capul ei în cer. Această adunare locală se străduieşte să fie o miniatură sau o reproducere a Trupului lui Hristos şi să prezinte un portret viu al Bisericii sau Adunării Dumnezeului Celui viu.

Aşadar, credincioşii din această comunitate doresc să fie devotaţi Domnului Isus Hristos, Capul lor spiritual, şi Sfintei Scripturi. În vremea de rătăcire pe care o parcurgem, aceşti credincioşi sunt preocupaţi în permanenţă să verifice totul cu Cuvântul lui Dumnezeu, să acţioneze în acord cu principiile şi rânduielile Lui şi să aibă în atenţie ca Domnul Hristos să fie centrul lor de atractie în toate strângerile laolaltă şi în viaţa lor de fiecare zi.

De aceea, o adunare în care credincioşii se adună în Numele Domnului Isus şi pentru El are putere, statornicie şi soliditate, fiind o grăitoare mărturie din partea lui Dumnezeu în mijlocul lumii. Să privim deci şi să meditǎm la simplitatea creştină ilustrată de adunarea de credincioşi descrisă mai sus, care respectă şi încearcă să pună în practică modelul adunărilor locale din vremea apostolilor.

Veghează!

Veghează asupra gândurilor tale; ele devin cuvinte.

Veghează asupra cuvintelor tale; ele devin fapte.

Veghează asupra faptelor tale; ele devin obiceiuri.

Veghează asupra obiceiurilor tale; ele devin caracter.

Veghează asupra caracterului tău; el devine destinul tău!